

SUZIE

Ton Verlind

SUZIE

De momenten van geluk én wanhoop rond
de opvoeding van onze hond

DOGTIME

© Ton Verlind Media/Dogtime/Hilversum

Uitgever: Dogtime, www.dogtime.nl

Redactie: Letty van der Geest

Afbeelding omslag: Tobias Krasenberg

Foto achterkant: Myrna Huijting

Vormgeving: Krijnie Gerritsen, *bijzee*

ISBN: 978 90 821 1892 6

NUR: 400

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*‘Stel je voor, je krijgt een nieuwe partner
en die komt uit een ander land. Het eerste
wat je doet als je smoorverliefd bent, is toch
de taal leren? Je hebt nu een hond en dat is
je levenspartner voor de komende tien jaar.
Leer dan ook zijn taal!’*

SUZANNE WELLING,
HONDENGEDRAGSDESKUNDIGE

Bij het overlijden van Lumi

Letty: 'Je weet wat ze zeggen van vlinders?'

Ja, ik weet het.

Een vlinder symboliseert de ziel die het dode lichaam verlaat.

Er zijn ook mensen die denken dat de vlinder de ziel zelf is.

Dus het wezen van het wezen.

Maar ja, ik ben een nuchtere Nederlander...

En de hele zomer heb ik nog geen vlinder gezien.

Zwijgend kijken we naar de lege plek op het grasveld waar Lumi zojuist vredig en rustig is ingeslapen, na een perfect leven van ruim elf jaar.

Op haar lievelingsplek, omgeven door de mensen die ze liefhad en die van haar hielden.

Haar lichaam is opgehaald voor een respectvolle crematie.

Losse haren van haar vacht dansen nog in de zon.

Het witje volgt de vormen van haar silhouet, een keer, twee keer.

Dan komt de vlinder naar het terras en maakt een rondje langs de rouwende achterblijvers om daarna stil en waardig weer te verdwijnen achter de liguster.

‘Hebben jullie het ook gezien?’, vraag ik aan Letty en haar dochter Julia.

Ik wil het zeker weten.

Want als ik morgen dit verhaal aan iemand vertel, zal ik mijn eigen woorden niet geloven.

Dag Lumi.

Dag Lieverd!

Een willekeurige dag

‘Dag lieverd’, hoor ik vanuit de badkamer.

‘Heb je lekker geslapen?’.

‘Wat zie je er weer goed uit!’.

Deze golven van liefde, die via de overloop het huis overspoelen zijn hartverwarmend.

Ze zijn helaas niet voor mij bestemd.

De opmerkingen betreffen onze Zwitserse Witte Herder Suzie.

Zo begint elke ochtend.

We worden wakker.

Letty spoedt zich naar beneden om de kamerdeur open te zetten.

Op de trap hoor ik de zware roffel van vier blijde hondenpoten.

Suzie stormt de slaapkamer binnen

Als ik de koude hondenneus in het gezicht voel, dan wacht Letty even daarna hetzelfde lot.

Ik heb geleerd de genegenheid van Letty onbaatzuchtig te delen met een, in witte vacht gehuld, liefdevol wezen.

Natuurlijk weet ik - althans ik prent het me in - dat elke liefdesuiting voor de hond indirect ook mij betreft en die gedachte helpt bij het bedwingen van opkomende gevoelens van jaloezie.

Het ochtendritueel eindigt steeds op vrijwel dezelfde manier.

‘Wat is ze leuk’, zeggen we tegen elkaar, terwijl zij de trap afdendert en blij een nieuwe dag tegemoet gaat.

Kort daarna zitten we in de auto, richting bos. Onze hond is alleen ’s nachts spierwit.

Aan het eind van de nacht ligt het vuil, dat zich de vorige dag tijdens het nemen van een modderbad ophoopte in haar vacht, als een ragfijne grijze laag over de parketvloer.

Die moet dan ook om de paar jaar gerenoveerd worden, omdat het zand als schuurpapier inslijt.

Terug in de tijd

Op 26 augustus 2015 overlijdt onze Zwitserse Witte Herder Lumi. Haar lichaam is op. Lopen, springen, opstaan, gaan liggen, dus de normale dingen, doen haar pijn. Ooit hebben we besloten haar nooit, maar dan ook nooit onnodig te laten lijden. We weten dat de verleiding groot is om het eind uit te stellen, maar we hebben ons er mentaal voorbereid om bij de definitieve beslissing uitsluitend naar het welzijn van Lumi te kijken. We hebben het geluk, dat we een begripvolle dierenarts treffen. Het is een zwoele augustusmiddag en ze begroet hem met de vriendelijkheid, die zo kenmerkend voor haar is.

Een uur later ligt haar levenloze lichaam languit op het grasveld voor de vijver. Het is haar lievelingsplek. Ze is vredig ingeslapen in het volste vertrouwen, dat we het beste met haar voor hebben. Verslagen blijven we achter, het verdriet ligt als een zware deken over het huis, de dagen zullen nooit meer hetzelfde zijn. Ik kan me van die dag nog alles herinneren. Hoe de tuin eruitzag, hoe het rook, hoe ze keek, de laatste wandeling naar de brievenbus, hoe Letty en ik elkaar zwijgend aankeken, het laatste plasje op de hoek van de straat, een plek waar ik de dagen daarna nog vaak ben langsgelopen.

‘We willen nooit meer een ander’, is onze eerste reactie. Geen opvolger zal kunnen tippen aan Lumi.

Dat Lumi er met alle herinneringen mag zijn en dat daarnaast nieuwe indrukken kunnen ontstaan en dat die gevoelens elkaar niet in de weg hoeven zitten.

We beseften dat het verdriet niet minder zal worden als we de gordijnen gesloten houden. Zonder hond is het leven minder leuk. Met een hond ben je gelukkiger, leef je langer. Het is allemaal bewezen.

‘Zullen we wachten tot de pijn van dit verlies minder wordt?’, vragen we ons af.

Maar heel veel lieve hondenmensen laten ons weten, dat die weemoed niet zal verdwijnen en dat als je er tóch op wacht, er dan veel levensjaren voorbijgaan, die samen met een hond zoveel leuker hadden kunnen zijn.

Wat is erger dan verdriet over wat je kwijt bent? Spijt over dingen die je nooit hebt gehad. Dus gaan we langs gerenommeerde fokkers.

Niet eens op zoek naar een pup, gewoon om te kijken, sfeer te proeven en te genieten van wat we zien. En dan, na rijp beraad, veel bezoeken aan Misthy's Friends van Thea en Rob Commandeur en evenveel aanmoedigingen, is er toch ineens Zwitserse Witte Herder Suzie, vernoemd naar de Canadese operazangeres Suzie LeBlanc, een vriendin van Letty, mijn echtgenote.